

2.

Krigsministeriet. Kjøbenhavn, den 23de November 1889.]

Hermed 1 Bilag.

Med Hensyn til de to sidste Punkter, hvorom det ærede Udvalg ved behagelig Skrivelse af 28de f. M. har udbedt sig Oplysning, skal Krigsministeriet udtale Følgende:

For at bedømme den seneste Udvikling af Kyst- og Marineartilleriet turde en kort historisk Fremstilling af, hvorledes det svære riflede Skyts har udviklet sig i nogle af de betydeligste europæiske Stater, være paa sin Plads. Her skal selvfølgelig kun medtages Hovedpunkterne af Udviklingen.

I England begyndte Armstrong i Midten af Halvtredserne til Erstatning for de ældre glatløbende Kanoner af Støbejern og Bronze at fremstille Bagladekanoner af Smedejern, men da Baglademekanismen viste sig upolid, kom der en saa stærk Opinion mod Bagladning, at man efter 1868 ophørte med Fremstilling af Bagladekanoner og efterhaanden atter indførte riflede Forladekanoner af en ny Konstruktion dels fra Armstrong, dels fra Woolwich Arsenal. Der anvendtes et indvendigt Staalrør omlagt med Smedejerns Ringe. Systemet udvikledes efterhaanden saaledes, at det i den første Halvdel af Halvfjerdsjerne kom til at indeholde en hel Række af Kalibre fra 7 in lige op til 13,06 in. Kanonerne vare korte, men Begyndelseshastighederne bleve dog bragte op til 465 m. ved Indførelse af heldigere Krudt. I Midten af Halvfjerdsjerne blev Systemet forøget med Kanoner af Kalibre fra 12 $\frac{1}{2}$ —18 in (ca. 32—45 Ctm.) med Vægte fra 72,000 til 203,000 Pfd. Det forbedrede langsommere virkende Krudt medførte, at man gjorde disse Kanoner en Del længere og gav dem Ladninger indtil ca. $\frac{1}{4}$ af Projektivvægten. De opnaa Begyndelseshastighed af ca. 480 m. og gjennembryde fra 47 Ctm. til 63 Ctm. Smedejern i Mundingen. Af de sværeste Kanoner bleve dog kun nogle faa Stykker fremstillede, der nu ere forviste til Gibraltar og Malta.

Smidlertid indfaa man, at den videre Udvikling af Skytset væsentlig burde ske ved fortsat Forbedring af Krudtet (langsommere Forbrænding) i Forening med Anvendelse af længere Skyts. Af Hensyn til Ladningsvansteligheden blev det da nødvendigt at gaa til Bagladning. Det sidste Stød til denne Overgang gav den 38 Tons Kanons Sprængning i „Thunderer“, som man antog fremladbt ved Indsætning af to Ladninger. Forladekanonerne vare i 1880 dødsdømte i den offentlige Mening.

Overvejelserne om det nye System medtog flere Aar. Systemet blev endelig fastslaaet som Bagladekanoner og Støbestaal (saavel Rør som Ringe), ca. 2,5 Kaliber lange Projektiler af haardstøbt Sern, kubisk og prismatisk Krudt, der dog tilbørlig er afløst af brunt Krudt. Systemet skulde efter den første Bestemmelse indeholde 9 forskjellige Arter af Piller fra 6 in til 16,25 in (15,24 Ctm. til 41,27 Ctm.) med Vægte fra 8,000—220,000 Pfd. og Gjennembrydningssevnen fra 26 Ctm.—100 Ctm. Smedejern i Mundingen. Paa Grund af det forholdsvis korte Projektil opnaas dette ved en Krudtladning omtrent lig den halve Projektivvægt. Af de sværeste Kanoner er der dog kun fremstillet nogle faa Exemplarer, medens det nu synes fastslaaet, at der til den engelske Flaades Armering ikke skal anvendes større Kalibre end den 13,5 in (33 Ctm.) Kanon, der veier ca. 136,000 Pfd. og gjennembryder 96,4 Ctm. Sern i Mundingen. Til de sværest projekterede Nybygninger agter man at gaa hyderligere ned med Kanonvægten til 126,000 Pfd.